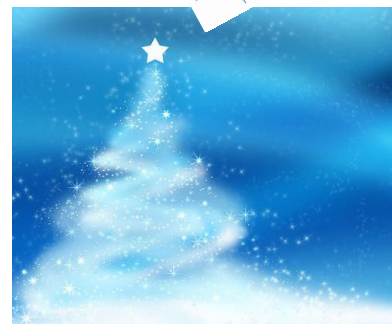

DVYLIKA LAIPTELIŲ

Kovo 11-osios vidurinė mokykla

Įsileiskime į širdis Kalėdų Dvasią

Mes vis skubame ir skubame... O ar žinome kur?... kam?... kodėl?... kas iš to? Tikriausiai ne, nes neturime laiko galvoti apie tokius niekus. O reikėtų...

Raskite laiko bent prieš Kalėdas pabūti su savimi, pabandykite pajusti visomis savo jauslėmis artėjančias Kalėdas...

Pažvelgę pro langą pamatykite baltą sniego poeziją, trapią žiemos tapybą, spindinčią pasaką...

Išeikite į kiemą, parką, mišką... ir palieskite stebuklingu šerkšnu pasipuošusią eglės šaką, įkvėpkite paslaptimi persisunkusio gruodžio oro, paklauskite baltų natų simfonijos, pašokite drauge su snaigėmis jų elegantiškąjį šokį...

Net nepajutote, kaip ėmėte šypsotis, o šalia Jūsų nusišypsojo dar vienas, dar vienas ir dar... Ir visam tam tereikėjo - keletos žvilgsnių, vieno gilaus įkvėpimo ir penkių šešių rankos mostų ir žingsnių... Tiek nedaug, kad ir vėl imtumėte jausti TIKRAJĄ KALĖDŲ DVASIĄ.

Neatidėliokite to rytdienai! Sustokite jau šiandien! Čia ir dabar!

Įsileiskite į širdį KALĖDŲ
DVASIĄ, kol ji niekur nedingo.

Lina Šakelytė

Dar šiame numeryje:

Mokinių kūryba 2-3

Dvyliktokų kalėdiniai palinkėjimai penktoje klasėje. 4

Baltos svajonės

Smulkios snaigės

Krinta palengva.

Jos užkloja

Mañasias nuoskaudas,

Likusias giliai

Širdyje.

Nakties tamsoje

Snaigės

Labai ryškios

Kaip mano

Mažos ir didelės

Svajonės.

Mano gyvenimas

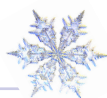
Nuklotas baltom

Snaigėm kurios

Manė padrašina,

Kai būna nedrašu.

Karolina Čiulkovaitė 6a

Angelas sargas

Kartą gyveno berniukas, vardu Deividas. Jis turėjo geriausią draugę – Aliną. Deividui buvo vos dešimt metų, Alinai tiek pat. Jie visuomet būdavo kartu. Alina buvo labai graži: akys mėlynos lyg jūra, plaukai auksiniai ir ilgi, lūpos putlios ir rožinės, o oda balta lyg sniegas. Deividas buvo taip pat labai gražus: tamsių trumpų plaukų, šokolado spalvos akimis. Jo oda buvo kiek tamsesnė, atrodė, lyg jis ką tik būtų grįžęs iš pietų kurorto. Alina buvo mandagi ir rami, o Deividas greitai išsižeisdavo ir buvo ugningo būdo. Tačiau kartu jie būdavo lyg vienas.

Diena po dienos vyko panašūs dalykai, tačiau jį vis išgelbėdavo ne kas kitas, o Alina. Jis labai dažnai apie tai mąstydavo ir galiausiai pasiryžo viską išsiaiškinti. Deividas susitarė su Alina susitikti jos namuose. Kai jie nuėjo į kambarį, berniukas ėmė kamantinėti Aliną, o ši ilgai bandė išsisukinėti, tačiau galiausiai pasakė:

-Jei pasakyčiau, tu nepatikėtum...

-Aš turiu teisę žinoti!- susierzinęs sušuko Deividas.

-Hm... Kaip čia tau pasakius... Aš esu... Tavo angelas sargas...- išlemeno Alina. Iš nuostabos berniukas net išsižiojo.

-Tu sakai tiesą?- nepatikliai paklausė jis. Alinai teko ilgai įtikinėti, kol

galiausiai Deividas patikėjo ir tarė:

-Atleisk, kad iš pradžių reagavau taip agresyviai... Ačiū tau. Jei kam papasakočiau, sakytų, kad išprotėjau.

-Ach... Nėra už ką. Bet gaila, dabar mums reikės skirtis.

-Kas atsitiko, kodėl?

Alina liūdnai nusišypsojo ir tarė:

-Taip jau sutvarkyta: kai tik žmogus sužino tiesą apie mus, kai pamato, mes turime keliauti į kitą matavimą. Iš ten mes jus galime matyti, o jūs mūsų – ne. Aš visada prisiminsiu mūsų gražią draugystę, visada tave saugosiu, kartais aplankysiu tave sapnuose...

Deividas užaugo. Ne kartą jis buvo pakliuvęs į bėdą, bet visada viskas baigdavosi laimingai.

-Mane angelas saugo,- kiekvieną kartą sakydavo vaikas, kai kas nors stebėdavosi, kaip jam pavyksta visus sunkumus nugalėti. Ir tai buvo tikra tiesa, nors žmonės galvojo, kad Deividas taip juokauja...

Diana Juškevičiūtė 6a

Ignas Eismantas, 4a kl., mokytojos Inesa Matizonkienė ir Jūratė Šukelienė

Kalėdų Pasaka

Atėjo žiema. Man tai gera žinia, nes aš – Kalėdų Senelis. Gavau daug laišku iš viso pasaulio. Kadangi visą rudenį su elfais gaminome dovanas, dabar tik liko jas išdalinti. Skridau su elniais į visas šalis, dėjav po eglute dovanas. Liko pradžiuginti Lietuvą.

Apsžiūrėjau, ko dar neaplanke, o gi reikia skristi į Jono gatvę. Kur ji?

Elnias nežino, aš nežinau, bet elfas žino. Tad skrendame ten, kur jis sako.

Štai mažas raudonas namelis, o jame gyvena berniukas. Pasižiūriu, ką turiu maiše, o ten dar liko medinis traukinukas, tai padedu jį po eglute.

O! Kas gi čia? Ant stalo padėti sausainiai su pienu. Kokie skanūs!

Stalga išgirstu, kad berniukas jau atsikėlė. Ką daryti? Pasislėpsiu spintoje. Girdžiu, kaip berniukas sako, kad šios Kalėdos jam geriausios. Iš džiaugiasi ir aš džiaugiuosi. Bet kaip gi man grįžti į Laplandiją, jei aš spintoje? Berniukas nubėgo žadinti mamos ir pasakyti jai, kad jau Kalėdos, o aš greitai sprukau iš namelio.

Grįžęs gavau daug laišku. O juose parašyta: **Ačiū!**

Angelas

Angelas- tai
 Mano sargas manyje.
 Angelo sparnai-
 Tai mano trapios rankos.
 Angelo balsas-
 Tai mano vidinis balsas.
 Angelo skaistus veidas-
 Tai mano išblyškęs veidas.
 Angelas slypi manyje.
 Aš ir angelas
 Turime vieną bendrą širdį,
 Plakančią vienu garsu,
 Vienu ritmu.
 Visam gyvenimui.

Karolina Čiulkovaitė 6a

Tamsią stebuklų naktį

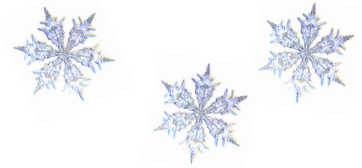
Šviesi dangaus žvaigždė
 Sužibo gilioj, tamsioj nakty.
 Krintanti žvaigždė
 Nusileido manam delne.
 Mėnulio ryški šviesa
 Nuties man kelią pas tavo.
 Deimantinis sniegas
 Netikėtai pradės kristi
 Iš Paukščių Tako.
 Toliuose nuskęs
 Mano piktos mintys,
 O aš pati nuskrisiu
 Su baltom pūgom.

Išskleisiu švelnius sparnus

Kaip tyras angelas

Tamsią stebuklų naktį...

Karolina Čiulkovaitė 6a

Dangaus žvaigždė

Saulė pasislepia tyliai,
 Stoja stebuklų naktis.
 Žvaigždės sumirksi nebyliai,
 Neramiai plaka širdis.
 Štai ta mažoji žvaigždutė!
 Skrieja link Marso taku,
 O pakely atsipūtus
 Šnekteli su mėnuliu.
 Bet staiga sučirškia paukštis
 Ramiame ryto fone,
 Ir žvaigždė nusišypsojusi
 Dingsta rausvam danguje.

Lukas Tamošiūnas 8b

Žiema

Krenta snaigės pamažu
 Ant baltos žemelės.
 Lenda žvėrys į urvus,
 Ieško sau vietelės.

Šalta. Vakarų tylus,
 Tik tai ten už lango
 Siaučia vėjas neramus,
 Baltas snaigės blaško.

Štai atėjo! Ji jau čia!
 Ji balta kaip pūkas.
 Tai balta linksma žiema
 Tartum šaltas rūkas.

Lukas Tamošiūnas 8b

Gabija Parnaruskaitė, 4 a klasė, mokytojos Inesa Matišonkienė ir Asta Doftartienė

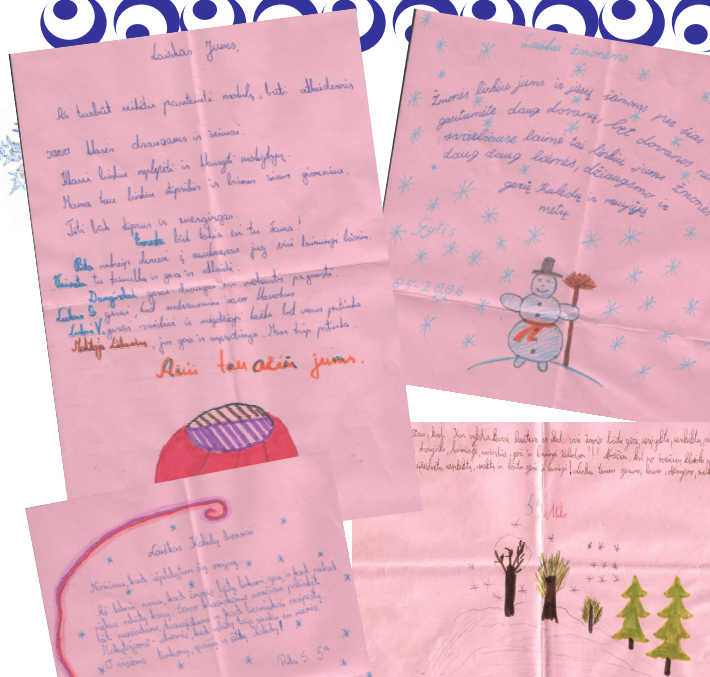
Vaikystėje tikime pasakų fejomis, piktosiomis raganomis, slibiniais, Kalėdų seneliu... Po to imame tikėti kitais dalykais. Labai dažnai pinigais. Tada imi galvoti, kur dingsta tas tikėjimas tokiems gražiams dalykais. Gal mes patys, suaugę, dėl to ir esame kalti?..

Dvyliktokai, penktoje klasėje Jūs jautėtės jau dideli, bet man pavyko priversti Jus parašyti laiškus ar palinkėjimus Kalėdų dvasiai, nors teigėte, kad nebetikite niekuo.

Pasiskaitykite!

Gal tai privers vis dėlto tikėti. Bent jau ŽMOGUMI.

Mokytoja Lina Šakelytė

„Aš norėčiau, kad ten, kur vyksta karai, liautuši ir kad visi žmonės būtų geri, nesipyktų, nesikeiktų, nerūkytų, nesibartų, būtų draugiški, laimingi, geri ir laimingi Kalėdom! Norėčiau, kad po švenčių klasiokai padėtų vienas kitam, neižeidinėtų, nesipyktų, nerėktų ir būtų geri ir laimingi!“ (Mikas)

„Laiškas Kalėdų dvasiai

Norėčiau, kad išpildytum šią svajonę.

Aš labia noriu, kad žmonės būtų linksmi, geri ir kad niekad niekur nebūtų karų. Savo klasiokams norėčiau palinkėti būti nuoširdiems, draugiškiems ir kad berniukai nesipeštų. Mokytojoms—ištvėrmės, kad nebūtų taip sunku su mumis.“ (Rita)

„Laiškas klasei kalėdoms

Pirmiausia Klaidui: Gal kitamet nebūsi prezidentu, nes tikrai pasikeitei į blogąjį Klaidą, kuris visiems liepia ką reikia daryti. Jei pasikeis prezidentu tegul lieka kartais visai nieko bičas.

Ernesta: jei prisiminsi tą dieną kada visus kvėpinai tai džiaugiuosi, nes man tada buvo tikrai juokinga.

Aisti: Gal tu dar mano geriausias draugas tai jei pasitaisysi taip su visais nesimuši tai dar bus galima gyventi linkiu baik muštis tai ne į naudą.

Donatai: gal ne taip mes draugavom, bet tu tikrai Cool.

Daugirdai: būk toks juokingas visasa juokas geriausias vaistas nuo visų ligų.

Lukai D.: Linkiu ateiti į gėrio kelią nepaklysti blogajame.

Rita: Aaaa... Jei mokslai nenukrypo laikykis taip ir toliau.

Lukai V.: Taip. Vienas iš „Runescape“ zombių jei tu jį dar žaidi

